

---

===== Ne yazmalıyım? =====

:date: 2014-11-23 02:18:14 +0200

.. :Author: Emin Reşah

Bu konu veyahut *yazının anlamsızlığı* denen başka bir konu, hemen her zaman aklımdan geçirdiğim ve neticesine ulaşamadığım mevzular. Ne yazmalıyım, sadece konu olarak değil, tür olarak da beni meşgul eden bir soru. Derdimi roman olarak mı anlatsam, hikayelere mi başvorsam, denemelere devam mı etsem, yoksa şiir olarak sunmaya mı çalışsam?

Roman yazmak istediğim oluyor, çünkü denemede, bir meselenin bağlamını, siyak ve sibakını vermek her zaman kolay değil. Ayrıca insanların hayatında gayet önemli olan ancak yazıya döküldüğünde önemsiz görünen pek çok konuyu da romanda işleyebilirsiniz. Bununla beraber roman neticede ticari bir üründür, satılmak için yazılır ve para kazanmak romanın önemli amaçlarından biridir. Bense yazıdan para kazanmaktan fobi mertebesinde korku duyuyorum.

Hikayelerin de siyak ve sibak derdi olabiliyor ama meseleleri somutlaştırıp aktarmak daha kolay. İnsanlara düşünecekleri, tahayyül edebilecekleri somut hikayeler sunmak, soyut, havada bir takım laflar etmekten daha etkili geliyor. Bununla beraber hikaye formunun *alıp başını gitmek* gibi bir problemi var, en azından ben oturup yazdığımda eğer kurgusunu önceden yapmadıysam ve kendimi araştırmak için yazıyorsam, hikaye düğüm noktalarından değil, birbirine ekli ilmeklerden oluşuyor. Bir bina gibi değil, örgü bir şal gibi. Yumuşadıkça hikayeyi ne için anlattığımı keşfetmem zorlaşıyor. Kurgusu belli hikayelerse yazarken keyif vermiyor, okura hokkabazlık yapmak, onu eğlendirmek, *hoşça vakit geçirtmek* değil zira derdim. Hikaye yazarken de değil.

O sebeple denemeler kalıyor geriye ama onların da soyutlaşmaya temayülü var. *İtiraz edilemezlik* kaygısı eskiden bu soyutluğun sebeplerindendi, yani *öyle bir şey söyle ki, hiçkimse itiraz edemesin* tarzı bir düşünce. Bununla beraber itirazdan kaçmanın da anlamsızlığa doğru bir meyli var. Somut örnekler vermek, yazıyı daraltabilir ama yazdığı konuya hiç misal bulamayan adamın da ne dediğinden kendisinin de haberi yokmuş gibi geliyor bana. Matematikle uğraşacaksak, yolu laf üretmek değil, çok daha estetik ve etkili yolları var.

Bir de masallar var tabi, dışardan bakıldığında kolay görünen ama en çok zorlandığım. Bunları da sanırım iki yaşındaki oğluma mektup yazar gibi yazmalıyım, *bir zamanlar bir kral vardı ve her biri farklı renkte yedi kuşu vardı*. İki yaşındaki birinin ne anlayacağını düşünmek zorluyor ama muhtemelen yazdıklarımı herkes kadar anlıyordu.

Bu türlerin her birine farklı imzalar atmak istiyorum, farklı yerlerde, farklı isimlerle biriktirmek.